

Og jeg ønsker at sige, for at alle Misforstaaelser kan undgaas, at saa længe vor Stat ikke er gaaet ad de Veje, jeg mener, vi bør følge, bør de gamle selvsagt altid paa den bestaaende Lovgivnings Grund have den bedst mulige, det vil sige den til Statens økonomiske Evne svarende Aldersrente. Men er der ikke en Ting, der under hele denne sociale Lovgivnings Udvikling faar eftertænksomme Mennesker til at standse og forundret lytte til det ejendommelige Raab, som man hører? Vore Udgifter her til Lands fra Stat og Kommune til Aldersrentelovens Bestridelse udgør jo ca. 57 Mill. Kr. aarlig efter den sidst vedtagne Lov, og hertil kommer jo meget store Millionbeløb i Tilskud i Henhold til Invalidforsikringsloven og Sygekasseloven, for ikke at tale om Statens Bidrag til Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Og dog, hvor mærker man ikke Utilfredshed over hele Linien! Jeg skal meget gerne erkende, at for manges Vedkommende er dette heldigvis ikke Tilfældet, men for manges Vedkommende, understøttet af en efter min Mening ikke altid lige forsvarlig Agitation, er dette Tilfældet. Men lad os være ærlige: Er det egentlig saa mærkeligt? Svaret maa i Virkeligheden uden al Tvivl blive et Nej, thi her rører vi jo ved en Grundnerve i hele Tilværelsen, den, der sætter Skel mellem det, man faar som Gave, og det, man erhverver ved eget Arbejde. Og her kan der ikke herske Tvivl om, at det, man selv er i Stand til delvis ved egne Kræfter at faa til at vokse og trives, faar man selvsagt mere kært. Dette gælder jo ogsaa vedrørende ens egen Forsørgelse. Men jeg siger dog: kun til en vis Grad og kun til en vis Tid. Den Dag, det gaar ind i Folkets Bevidsthed, at nu har alle egentlig Krav paa til sin Tid at blive statspensioneret, da udlignes lidt efter lidt den gode gamle Tids Ønsker om, Villie til at hjælpe sig selv, og tilbage bliver Kravet som selvfølgelig, at man skal have det som en Statspension. Saa vidt skulde vi nødig komme, da det efter min Mening i Virkeligheden vil blive til Skade for de virkelig trængende her i Samfundet. Jeg vil derfor meget haabe, at den Tid snart maa komme, da vi ogsaa her til Lands — thi adskillige andre Lande har jo vist Vejen — kan tage den moderne Forsikringsteknik i Statens Tjeneste til megen Gavn, efter min Mening, for hele vort Folk.

Da dette jo har været drøftet i en Kommission, som ogsaa har afgivet en Betænkning og tre hvert for sig udmærket gennemtænkte Forslag, skal jeg heller ikke her komme ind paa denne Sag, jeg skal kun lige

slutte med at gøre den Bemærkning, at jeg saa for nylig i et Interview med den højtærede Indenrigsminister, at man havde fra Regeringens Side et Forslag rede til at kunne føre frem til Diskussion angaaende Folkeforsikring. Men jeg saa samtidig, at Regeringen nærede Tvivl om, hvorvidt Tidspunktet dertil med de trange Tider i Erhvervslivet var inde. Jeg vil sige for mit Vedkommende, at om dette sidste skal jeg aldeles ikke strides med Regeringen. Det er højst sandsynligt, at det er rigtigt. Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at det vil være vanskeligt lige i de Aar, hvori vi for Øjeblikket befinder os. Men jeg vil haabe for det første, at dermed er denne Tanke, som for mig — og jeg tør sige mange Tusinder her i Landet — betyder meget, ikke skrindlagt, og for det andet vil jeg henstille, om man ikke i dette Ting kunde faa det færdige Forslag frem til Diskussion. Saa kunde vi jo benytte den Tid, hvor vi vel kan erkende, at det maaske ikke kan føres ud i Livet, til dog at strides om selve Forslaget og søge, om der ikke skulde kunne skabes et Flertal derfor. Det er jo ikke første Gang, vi her i Tinget har vedtaget Love, som først senere er blevet ført ud i Livet. Jeg minder bl. a. om, at Grundloven blev vedtaget i 1915, men traadte først i Kraft i 1918; Retsplejeloven hvilede endda 11 Aar fra dens første Vedtagelse i 1908, til den traadte i Kraft i 1919. Jeg vil for min Part meget haabe — og jeg tror, at mange Ønsker ude i det danske Folk, og jeg er tilbøjelig til at tro indenfor alle Partier, her vilde kunne faa et Udtryk, som vilde være ikke alene rigtigt, men ogsaa vilde være forudseende —, at man fra Statens Side benytter disse Aar til i hvert Fald at forberede denne Lovgivnings Udførelse her i vort Samfund.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Knud Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Knud Hansen: Jeg finder, at det er rigtigt, at Statens Embedsmænd, naar de handler ilde eller optræder paa en saadan Maade, at deres Handlinger bør kritiseres, ogsaa bliver kritiseret. Men jeg synes ikke, der er nogen særlig Anledning til at kritisere Banechef Flensborg, fordi han har udtalt, at det var et meget smaaborgerligt Standpunkt, man har indtaget i Middelfart, da man fremsatte Ønske om at faa Trafikken ind igennem Byen. Jeg har været Medlem af det Udvalg, som havde med Spørgsmaalet at gøre, og jeg vil gerne her udtale, at jeg finder absolut, at det Forslag, der blev forelagt af